

[Kirsten Gloerfelt-Tarp.]

økonomiske Betæneligheder gældende ved i betydeligere Grad at belaste Statens Udgifter, kan jeg paa mit Partis Vegne tilsige velvillig Behandling af Lovforslaget.

Arbejds- og Socialministeren (Søren P. Larsen): Jeg skal fatte mig ganske kort og takke for den saglige Tilslutning, som Lovforslaget har faaet fra adskillige Ordføreres Side. Der er for mig ingen Grund til i Dag at gentage de Motiveringer, der fremkom allerede, da vi behandlede Forslaget om Alders- og Invalididentelovgivningen, hvor jeg gjorde Rede for, hvorledes en Forhøjelse af Grundbeløbene automatisk ogsaa vilde faa Følger for de Personer, der understøttes gennem Kommunehjælpen, for kronisk syge og for andre. Det er min bestemte Opfattelse, og endnu har ingen af Talerne ført Bevis for det modsatte: at der ikke uden for dette er Folk, som kunde trænge til en ekstra Hjælp. Da vi gennemførte Sætserne for Arbejdsledsøhedsunderstøttelsen i Foraaret, var de jo allerede saa anerkendt, at hverken Socialdemokrater eller Kommuner stemte imod Forslaget.

Da vi sidst behandlede Rabatordningens Forlængelse i et Udvalg, tror jeg nok, jeg lovede, at der skulde fremsættes Forslag, før Rigsdagen blev hjemsendt, og jeg gaar ud fra, at Lovforslaget nu bliver oversendt til det samme Udvalg, som behandlede Rabatordningen sidste Gang, og der kan vi tale rent sagligt om Tingene. Jeg finder slet ingen Anledning til at komme ind paa den Konkurrence, som ogsaa i Dag er til Stede mellem den kommunistiske og den socialdemokratiske Taler. Man kunde godt fristes til at istemme den gamle Vise om „To Drosler sad...“; endnu i Dag synger de med den samme Stemme. Det eneste, de er enige om, det ved vi hvad er, og den socialdemokratiske Taler har den Fordel at tale først og at kunne raabe højest.

Den Kritik, som blev fremført fra socialistisk og kommunistisk Side, afviser jeg. At de ikke er tilfredse — ja, jeg maa sige, at efter det, der er sket de sidste Dage var jeg blevet meget forbavset, hvis det ærede Medlem, som talte for Kommunisterne, og det ærede Medlem, som talte for Socialdemokraterne, havde erklæret sig tilfreds med mit Forslag, saa tror jeg, jeg var bevismet, men jeg slap da fri for et Chock i den Anledning.

Jeg tror ikke, vi behøver at gaa saa langt i Drøftelserne som det ærede Medlem Hr. Strøm, der talte om Sygekassegrænsen. Se efter Sp. 4734, hvor jeg siger, at Formue-

grænsen svarer til den for Optagelse i en statsanerkendt Sygekasse for Forsørgere gældende. Naar Indtægtsgrænserne og Børnetillæggene tages i Betragtning, tror jeg egentlig ikke, der er meget at kritisere der, og jeg tilraader, at man foretager den videre Drøftelse i Udvalget. Jeg finder ingen Anledning til at tage en flere Timers Debat om Problemer, vi allerede har drøftet eftertrykkeligt, da vi behandlede Alders- og Invalididentelovgivningen.

Strøm: Jeg er ikke ude for bare at kritisere den højtærede Arbejds- og Socialminister. Hvis det kun var det, der var Tale om, kom vi jo nok omkring ved det, selv om Ministeren besvimele. Nej, det, der er Tale om for mig, og det, jeg tror, der er Tale om for ærede Medlemmer herinde, er, om de Forslag, som er fremsat, er af en saadan Karakter, at de dækker det Behov, som vi ønsker, de skal dække, og som jeg forstaaer, at vi alle herinde ønsker opfyldt: en Forbedring af Kaarene for de Mennesker, der her er Tale om.

Her har jeg fremført, at de Sætser, som Ministeren har foreslaaet i de Love, der har været til Behandling, dækker ikke. Der maa vel kunne skaffes Klarhed over, hvem der har Ret, enten den højtærede Arbejds- og Socialminister eller vi andre. Jeg staaer her med en Opgørelse for Købstæderne, og her ser man, at et Ægtepar paa 65 Aar har sidste Aar i alt faaet 2 121 Kr. plus 120 Kr. i Rabatkort. Efter det Forslag, som Ministeren har fremsat, kan de faa 2 162 Kr. Det vil altsaa sige, at man ikke har indregnet Rabatkortene i Beløbet, og det vil atter sige, at det gamle Ægtepar paa 65 Aar, der her er Tale om, i Stedet for at faa en Forbedring, som de venter sig, og som alle Medlemmer her i Rigsdagen faktisk mener de faar efter det Forslag, som Ministeren har fremsat, vil faa 80 Kr. mindre.

Hvis man mener, det er den Vej, Alders- og Invalididentenyderne havde regnet med det vilde gaa, tror man fejl. De havde sikkert ventet, at ved Siden af det, som de fik sidste Aar, vilde de ogsaa have kunnet faa en Forbedring. Saa længe jeg altsaa ikke er i Stand til at se, at der for Aldersrentenyderne sker nogen Forbedringer, men at man tværtimod med de Sætser, der er foreslaaet, ikke har taget Rabatkortene med i Betragtning, saa maa den højtærede Arbejds- og Socialminister undskylde mig, at jeg stadig holder fast ved, at man kan ikke bare afløse Kortene med en Mælkehjælp som den, der er foreslaaet til svangre Kvinder, idet jeg dog selvfølgelig, som jeg sagde